

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΦΡΑΝΚ

3ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ

ΕΡΓΑΣΙΑ Α' ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΥ

ΜΑΘΗΜΑ: ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

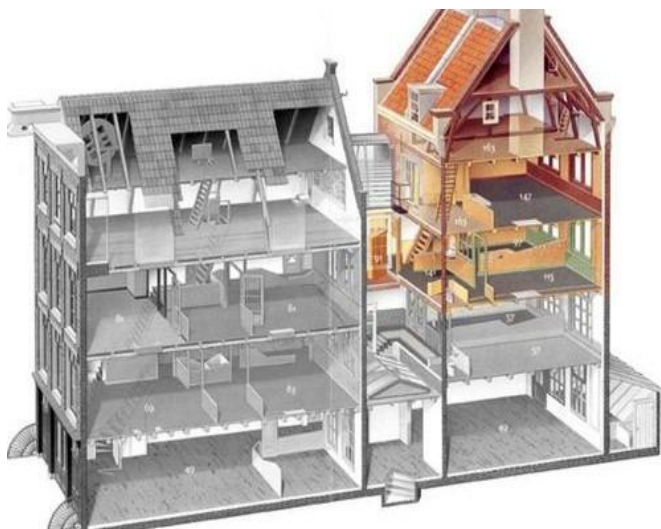
ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ: 2021 - 2022

ΟΝΟΜΑ: ΚΛΕΙΩ ΜΑΤΖΩΝΑ (B4)

Η δεκαετής, Ανελίσ «Άνε» Μαρί Φρανκ , ήταν Γερμανίδα Εβραϊκής καταγωγής, όπου έγραψε ένα ημερολόγιο, ενώ κρυβόταν μαζί με την οικογένειά της και άλλους τέσσερις, σε ένα σπίτι – καταφύγιο στο Άμστερνταμ, πάνω από το εργοστάσιο μπαχαρικών, που ανήκε στον πάτερα της Άννας, Όττο Φρανκ, κατά τη διάρκεια της Γερμανικής κατοχής στην Ολλανδία.

Με την εξουσία των Ναζί στη Γερμανία, η οικογένεια αναγκάστηκε να μετακομίσει στο Άμστερνταμ όπου και παγιδεύτηκαν με την εξάπλωση της κατοχής στην Ολλανδία. Ο Αδόλφος Χίτλερ ή αλλιώς Φύρερ, δηλαδή ηγέτης, ήταν ο ιδρυτής του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος, όπου από τις 30 Ιανουαρίου του 1933 έως τις 30 Απριλίου του 1945, κατείχε τον τίτλο του Καγκελάριου, ενώ από τις 2 Αυγούστου του 1934 μέχρι τις 30 Απριλίου του 1945 κατείχε τον τίτλο του Φύρερ. Ο Αδόλφος Χίτλερ θεωρείται ως ένας από τους μεγαλύτερους και σκληρότερους στρατιωτικούς ηγέτες

και δικτάτορες που έχει γνωρίσει ποτέ η Ιστορία. Από την πρώτη στιγμή της εξουσίας του, ο Χίτλερ εφάρμοσε το πολιτικό του σχέδιο, το «Σχέδιο Πείνας». Κύριοι στόχοι του σχεδίου ήταν οι Εβραίοι, όπου για δώδεκα χρόνια, φρόντισε μία ζωή κόλαση γι' αυτούς.

Χαρακτηριστικά αναφέρει η Άννα στο ημερολόγιό της « **Σάββατο 20 Ιουνίου 1942. Μετά το 1940 άρχισε ο μεγάλος κατήφορος. Πρώτα ήρθε ο πόλεμος, μετά η ήττα της Ολλανδίας..... και τώρα άρχισε η κατάντια η δικιά μας. Ο ένας δικτατορικός νόμος ακολουθούσε τον άλλο και ειδικά έγινε η κατάσταση για τους Εβραίους τρομερή, έπρεπε να φοράνε το άστρο, έπρεπε να παραδώσουν τα ποδήλατά τους, δεν επιτρεπόταν να μπουνε στον ηλεκτρικό ποτέ και να μιλάνε για τα αυτοκίνητα. Οι Εβραίοι μπορούσαν να ψωνίζουν μεταξύ τριών και πέντε και αυτό μόνο στα ιουδαϊκά μαγαζιά. Μετά τις οχτώ το βράδυ δεν επιτρεπόταν πια να είναι στους δρόμους και δεν επιτρεπόταν επίσης να βρίσκονται ούτε στον κήπο, ούτε να κάθονται στο μπαλκόνι. Εβραίοι, δεν επιτρεπόταν να μπουνε σε θέατρα, ούτε σε κινηματογράφο, ούτε σε οποιοδήποτε άλλο κέντρο διασκέδασης. Δεν τους επιτρεπόταν ακόμα, ούτε και να κολυμπήσουν, να παίξουν τένις ή χόκεϊ, κανένα σπορ δεν ήταν γι' αυτούς. Οι Εβραίοι δεν μπορούσαν ακόμα να επισκεφθούν Χριστιανούς και τα ιουδαϊκά παιδιά έπρεπε να παρακολουθούνε ιουδαϊκά σχολεία.... Δεν τολμώ πια να κάνω τίποτα, γιατί έχω φόβο ότι στο μεταξύ έχει απαγορευτεί και αυτό...»**

Τον Ιούλιο του 1942, άρχισαν να κρύβονται στα μυστικά δωμάτια του γραφείου του πατέρα της, καθώς είχαν αρχίσει ήδη οι Εβραϊκές διώξεις.

Στις 4 Αυγούστου του 1944 η οικογένεια και οι υπόλοιποι κάτοικοι στάλθηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Άουσβιτς, αφού ανακάλυψαν το κρησφύγετό τους (εικάζεται ότι τους κατέδωσαν).

Λίγες μέρες αργότερα βρέθηκε το ημερολόγιο της Άννας από μία καθαρίστρια, μετά τη λεηλάτηση της σοφίτας από την Γκεστάπο. Η καθαρίστρια το παρέδωσε στη Μιτ και στην Έλλη. Οι δύο γυναίκες εργάζονταν στην επιχείρηση του πατέρα της. Η βοήθειά τους ήταν πολύτιμη για όλους, καθώς όλα αυτά τα χρόνια τους προμήθευαν με τρόφιμα, ρούχα και ό,τι ελλείψεις είχαν, με σκοπό ο εγκλεισμός τους στο καταφύγιο να γίνει όσο καλύτερος μπορούσαν.

Δύο μήνες πριν από το θάνατο της μητέρας τους Έντιθ (Ιανουάριος 1945), η Άννα και η αδερφή της Μαργκότ, μεταφέρθηκαν στο γερμανικό στρατόπεδο Μπέργκεν – Μπέλζεν. Τον επόμενο χρόνο, τον

Φεβρουάριο του 1945, η Άννα και η Μαργκότ αρρωσταίνουν από τύφο. Λίγες μέρες αργότερα στα τέλη του μήνα, η Μαργκότ πεθαίνει, πέφτοντας από την κουκέτα που κοιμόταν, καθώς έχασε την ισορροπία της και λόγω του τύφου ο οργανισμός της δεν άντεξε το σοκ από την πτώση. Ο θάνατος της αδερφής της σημάδεψε την Άννα και αρχές Μαρτίου, δύο μήνες πριν την απελευθέρωση της Ολλανδίας, πέθανε και εκείνη.

Ο πατέρας τους, ο μόνος που επέζησε από τους οχτώ της σοφίτας, επέστρεψε μετά το τέλος του πολέμου στο Άμστερνταμ. Η Μιπ και η Έλλη, του παρέδωσαν το ημερολόγιο. Όπως παραδέχτηκε ο ίδιος του πήρε πολύ καιρό μέχρι να βρει το κουράγιο και τη δύναμη να το διαβάσει. Όταν κατάφερε να το ολοκληρώσει και συγκλονισμένος από το περιεχόμενό του, αποφάσισε να προχωρήσει στην έκδοσή του καθώς αποτελούσε μοναδική μαρτυρία.

Το ημερολόγιο αρχικά εκδόθηκε στα Ολλανδικά, με τίτλο «Het Achterhuis» που σημαίνει το πίσω σπίτι. Αργότερα μεταφράστηκε σε πολλές γλώσσες (32 συνολικά) και έγινε ένα από τα πιο γνωστά βιβλία που περιγράφουν την περίοδο της Ναζιστικής κατοχής και η Άννα Φρανκ μέσα από τα βιώματά της, έγινε ένα από τα πιο γνωστά θύματα του Χίτλερ.

Το Πίσω Σπίτι

Στο ημερολόγιο, που είχε δοθεί στην Άννα ως δώρο για τα 13^α γενέθλιά της, περιγράφει τα γεγονότα της ζωής της, τους φόβους, τις ελπίδες, τα όνειρά της, από τις 12 Ιουνίου 1942 έως 1^η Αυγούστου 1944, όπου ήταν και η τελευταία φορά που έγραψε σε αυτό, καθώς τρεις μέρες αργότερα (Κυριακή 04 Αυγούστου) ανακάλυψαν το κρησφύγετό τους και τους συνέλαβαν.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΙ ΗΡΩΕΣ

Άννα Φρανκ: Η Άννα Φρανκ, η ηρώίδα του ημερολογίου, είναι μία δεκατριάχρονη έφηβη, με έντονες ανησυχίες, φόβους, προβληματισμούς, σκέψεις, όνειρα και ελπίδες που τα μεταφέρει στο ημερολόγιο – φίλη, με το όνομα Κίττυ.

Λάτρευε το διάβασμα και ήθελε να γίνει συγγραφέας ή δημοσιογράφος, καθώς ξεπερνούσε τις δυσκολίες και τα προβλήματά της με την ανάγνωση των βιβλίων. *«Είμαι η ίδια κριτικός του εαυτού μου, και μάλιστα η πιο αυστηρή. Ξέρω τι είναι καλογραμμένο και τι δεν είναι. Όποιος δεν γράφει, δεν ξέρει τι θαυμάσιο πράγμα είναι το γράψιμο.... Θα ήθελα να προχωρήσω, να κάνω κάτι. Δεν μπορώ να φανταστώ ότι θα ζω σαν τη μητέρα, την κυρία Βαν Ντάαν και όλες αυτές τις γυναίκες που κάνουν το καθήκον τους και αργότερα θα ξεχαστούν.... Θέλω να συνεχίσω να ζω, ακόμη και μετά το θάνατό μου! Γι' αυτό ευγνωμονώ τον Θεό, που μου έδωσε αυτό το χάρισμα, αυτή τη δυνατότητα να αναπτύσσομαι και να γράφω, δηλαδή να εκφράζω ό,τι συμβαίνει μέσα μου. Γράφοντας, απαλλάσσομαι απ' όλα, η λύπη μου εξαφανίζεται, το θάρρος μου ξαναγεννιέται. Αλλά το μεγάλο πρόβλημα είναι τούτο: θα μπορέσω ποτέ να γίνω δημοσιογράφος ή συγγραφέας; Το ελπίζω και μάλιστα το ελπίζω πολύ! Γιατί, γράφοντας μπορώ να σταθεροποιώ στο χαρτί το καθετί: τις σκέψεις μου, τα ιδανικά μου, τις φαντασίες μου... Εμπρός, λοιπόν, με νέο θάρρος! Πιστεύω πως θα επιτύχω, γιατί είμαι αποφασισμένη να γράψω!..».*

Αντιμετώπιζε πολλά προβλήματα λόγω του περιορισμένου χώρου και την συγκατοίκηση με άλλους 7 ανθρώπους. Μοιραζόταν το δωμάτιό της με τον κύριο Άλμπερτ Ντούσελ. Παρόλο που τον θεωρούσε έναν συμπαθητικό κύριο, την ενοχλούσε που έπρεπε να μοιράζεται το δωμάτιο της μαζί του, ωστόσο έκανε υπομονή για το γενικό καλό όπως αναφέρει η ίδια. *«Εγώ βέβαια δεν το βρίσκω και πάρα πολύ*

βολικό να μεταχειρίζεται μαζί με μένα ένας ξένος το δωμάτιό μου και όλα τα πράγματα που βρίσκονται εκεί μέσα, αλλά για το γενικό καλό πρέπει κανείς κάτι να παραχωρήσει. Αφού μπορεί να σώσει κανείς κάποιον, είπε ο πατέρας μου, όλα τα άλλα είναι δευτερεύοντα και νομίζω πως έχει απόλυτα δίκιο...»

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΦΡΑΝΚ

Είναι συναισθηματικά και ψυχολογικά μπερδεμένη, καθώς νιώθει μεγάλη ανασφάλεια και επιζητά την προσοχή της οικογένειάς της που θεωρεί ότι δεν έχει, καθώς την θεωρούν ένα κακομαθημένο παιδί που κανείς δεν παίρνει στα σοβαρά. Έχει την ανάγκη την αποδοχή και την αγάπη τους, γι' αυτό πού είναι και όχι επειδή είναι η κόρη τους. **«Ζητώ την αγάπη του... όχι μόνο για το παιδί του, αλλά για την Άννα, αυτή που είναι..»**

Είναι ένα ώριμο και έξυπνο κορίτσι που προσπαθεί να ανακαλύψει την ταυτότητα του. Λόγω της εφηβείας όμως δεν τα καταφέρνει πάντα, αφού συνέχεια η ψυχολογία της αλλάζει και αυτό είναι κάτι που την απογοητεύει, καθώς πιστεύει ότι δεν μπορεί να πετύχει τους στόχους και να ολοκληρώσει κάτι που έχει αρχίσει.

Γενικά, στο ημερολόγιο αποκαλύπτει διάφορα συναισθήματα, που πολλές φορές είναι αντιφατικά αλλά και απόλυτα λογικά, αφού ο εγκλεισμός 2 χρόνια μέσα σε ένα σπίτι σε συνδυασμό με την εφηβεία, της προκαλούν πολλές ψυχολογικές μεταπτώσεις.

Όττο Φρανκ (πατέρας): Είναι ένας οικογενειάρχης που νοιάζεται για όλους. Τον παρουσιάζει σαν σοφό και δίκαιο άντρα. Είναι η μεγάλη αγάπη της Άννας και είχε μία ξεχωριστή θέση στην καρδιά της μικρής του κόρης. Παρόλα αυτά έχει παράπονο ότι δεν την στηρίζει και ότι δεν κάθεται να ακούει τα προβλήματά της, ειδικά αυτά σε σχέση με τη μαμά της. **«Δεν θέλει και δε δέχεται καμία κουβέντα πάνω στα λάθη της και αποφεύγει κάθε συζήτηση...»** Κάθε φορά που επιβραβεύει την Μαργκότ και μαλώνει την Άννα, νιώθει απογοήτευση γιατί ο μπαμπάς της είναι «το παν για εκείνη», όπως αναφέρει. **«Σάββατο 7 Νοεμβρίου 1942, Όταν προτιμάει τη Μαργκότ, την επαινεί, τα βρίσκει όλα**

καλά επάνω της και είναι τρυφερός μαζί της, κάτι με τσιμπάει γιατί ο πατέρας είναι το παν για μένα. Είναι το φωτεινό μου παράδειγμα και τον αγαπώ όσο κανέναν άλλο σ' αυτόν τον κόσμο...»

Έντιθ Φρανκ (μητέρα): Είναι μια καλή γυναίκα που αγαπάει τα παιδιά της και την οικογένειά της δείχνοντας όμως αδυναμία στην μεγαλύτερη αδερφή της. Δεν την θεωρεί καλό πρότυπο μητέρας, σύμφωνα με αυτό που έχει πλάσει στο μυαλό της, καθώς πιστεύει ότι είναι αδιάφορη, απόμακρη, ψυχρή, σκληρή και επικριτική απέναντί της. Η Άννα πολλές φορές αναφέρει ότι την αγαπάει, γιατί απλά είναι η μαμά της. Και δεν έχει άλλη επιλογή. *«Την αγαπώ παρά μόνο γιατί είναι η μητέρα μου»* Προσπαθεί να παραβλέπει τα λάθη της Έντιθ και να γίνει η μικρή Άννα η μαμά του εαυτού της και όσα δεν εισπράττει από εκείνη να τα προσφέρει ή ίδια στον εαυτό της και μελλοντικά στα παιδιά της. *«Σάββατο 7 Νοεμβρίου 1942, Μπρος στα μάτια του νου μου βλέπω το ιδεώδες της μητέρας και της γυναίκας το οποίο όμως δεν βρίσκω σε αυτή που πρέπει να της δώσω το όνομα μαμά. Αποφασίζω ξανά και ξανά να μην προσέχω τις άσχημες πτυχές του χαρακτήρα της παρά μονάχα τις καλές και αυτό που δε βρίσκω σε εκείνη να τα καλλιεργήσω σε μένα...»*

Μαργκότ Φρανκ: Η μεγαλύτερη, κατά τρία χρόνια, αδερφή της Άννας. Θεωρείται ως πρότυπο απ' όλους, με αποτέλεσμα η Άννα να την θαυμάζει και παράλληλα να την ζηλεύει πολύ, γιατί συνέχεια την επιβραβεύουν για την συμπεριφορά της σε αντίθεση με την ίδια που της κάνουν μονίμως παρατηρήσεις. Η σχέση της Άννας με την Μαργκότ είναι ανταγωνιστική καθώς πιστεύει ότι έχει ένα ιδιαίτερο δέσιμο με τη μαμά τους και της στερεί την αγάπη που της αναλογεί.

Οικογένεια Βαν Ντααν: Η κυρία Αυγούστα Βαν Ντααν, χαρακτηρίζεται από την Άννα ως μία ενοχλητική κυρία που δημιουργεί συνέχεια εντάσεις και δεν χάνει την ευκαιρία να της κάνει παρατηρήσεις. *«Πολλές φορές και ειδικά άμα δεν έχει τα κέφια της, προσπαθώ ούτε να την κοιτάξω καν. Κατά βάθος φταίει αυτή για τις πιο πολλές δυσάρεστες συζητήσεις. Καθénνας βέβαια φυλάγεται το να πει τη γνώμη του και να έρθει σε σύγκρουση μαζί της, αλλά αυτή είναι πάντα ο υποκινητής. Το να ρίχνει μπηχτές αυτό είναι στο πρόγραμμα, ενάντια στη μητέρα μου και σε μένα...»*. Επιπρόσθετα, θεωρεί ότι ούτε εκείνη είναι το πρότυπο μητέρας που θα έπρεπε να είναι.

Ο κύριος Χέρμαν Βαν Ντααν, είναι επίσης ένας ενοχλητικός συγκάτοικος. Ανακατεύεται σε όλα, έχει άποψη για τα πάντα και είναι τρομερά ισχυρογνώμων. *«Ανακατεύεται σε όλα, δίνει τη γνώμη για όλα, ακόμα και αν δεν τον έχει ρωτήσει κανείς και όταν πει τη γνώμη του είναι απaráβατη. Δεν μπορεί*

κανέννας να του την αλλάξει. Τρομάρα σε όποιον τολμήσει να του αντιμιλήσει, αγριεύει σαν να 'τανε καμιά αγριόγατα και άμα το 'χει ζήσει κανείς μία φορά, φυλάγεται να το επαναλάβει για δεύτερη...»
Τέλος, η Άννα πιστεύει ότι αν δεν ζούσαν όλοι μαζί ο εγκλεισμός στο σπίτι θα ήταν καλύτερος.

Πέτρος Βαν Ντααν: Είναι ο γιος της οικογένειας Βαν Ντααν. Ούτε εκείνος έχει πολύ καλή σχέση με την οικογένειά του και μάλιστα έχει ως πρότυπο τον κύριο Φρανκ. Στην αρχή της συγκατοίκησης δεν έχει πολύ καλές σχέσεις με την Άννα καθώς τον θεωρεί τεμπέλη και βαρετό *«Παρασκευή 21 Αυγούστου 1942, Ο Πέτρος και αυτός δεν έγινε πιο συμπαθητικός στο μεταξύ, είναι τρομερά βαρετός και τεμπελιάζει όλη τη μέρα στο κρεβάτι του..... Ένας πραγματικός μούφος..»*. Αργότερα όμως αρχίζει να αναπτύσσεται μια τρυφερή φιλία με ρομαντικά συναισθήματα. Αύτη η «σχέση», θα βοηθήσει πολύ και τους δυο τους να αντιμετωπίσουν την καθημερινότητά τους με «καλύτερη διάθεση» αφού περιμένει η Άννα πως και πως την ώρα που θα συναντηθούν για να συζητήσουν όσα τους απασχολούν και να περάσουν χρόνο μαζί. *«Παρασκευή 18 Φεβρουαρίου 1944, Τώρα όποτε πηγαίνω προς τα πάνω το κάνω πάντα με την πρόθεση να δω αυτόν. Η ζωή μου εδώ έγινε πολύ πιο όμορφη. Έχει πάλι αποκτήσει ένα νόημα και κάτι για το οποίο μπορώ να χαίρομαι.... Αλλά έχω αυτό το βαθύ συναίσθημα ότι ανάμεσα στον Πέτρο και σε μένα υπάρχει κάτι πάρα πολύ ωραίο που μπορεί να εξελιχθεί όπως είναι η φιλία και η εμπιστοσύνη του ενός προς τον άλλο...»*

Το ύφος του ημερολογίου είναι ζωντανό, ρεαλιστικό και νεανικό, καθώς η Άννα περιγράφει κάθε στιγμή της ζωής της με απόλυτη ειλικρίνεια και σύμφωνα με τη ψυχολογική της κατάσταση τη δεδομένη στιγμή. Παραδέχεται ότι αποζητά απεγνωσμένα την αγάπη, την αποδοχή και την στήριξη της οικογένειας της και καθώς δεν τα εισπράττει, κλείνεται όλο και περισσότερο στον εαυτό της και χάνει την υπομονή της.

Είναι συγκινητικό καθώς την βλέπουμε να παλεύει με τις σκέψεις και τα συναισθήματά της και να απορεί τι κάνει λάθος και κανείς δεν μπορεί να την αποδεχτεί.

Φυσικά από το βιβλίο δεν λείπουν οι επικριτικοί και ειρωνικοί τόνοι, που δικαιολογούνται από την εφηβική ηλικία της Άννας, καθώς η σύγχυση και το παράπονο την χαρακτηρίζουν σε έναν τσακωμό με

την οικογένειά της για ένα βιβλίο. **«Σάββατο, 7 Νοεμβρίου 1942. Θα το έδινα το βιβλίο μοναχή μου στη Μαργκότ, αν δεν είχαν ανακατευτεί οι γονείς και δεν είχαν πάρει όλοι αμέσως το μέρος της Μαργκότ. Ότι παίρνει η μητέρα πάντα το μέρος της Μαργκότ, αυτό είναι φυσικό, το έχω συνηθίσει που μου είναι τελείως αδιάφορο, να με μαλώνει η μητέρα και δίνει πάντα δίκιο στη Μαργκότ...»**

Επίσης στο βιβλίο υπάρχει εξομολογητική διάθεση, αφού η ηρωίδα μας έχει κάποιες εφηβικές ανησυχίες, όπως οι φιλίες και η σχέση της με τον Πέτρο.

Την βλέπουμε πολλές φορές να κάνει αυτοκριτική, να προσπαθεί να συγχωρέσει τον εαυτό της για τα ξεσπάσματα, καθώς έχει και εκείνη δικαίωμα στον θυμό και την υπερβολή.

Τέλος, νιώθει τύψεις και ενοχές για σκέψεις και συναισθήματα που αντιλαμβάνεται μέσα από την ωριμότητά της, καθώς θα έπρεπε να νιώθει τυχερή και ευγνώμων γι' αυτά που ήδη έχει σε σχέση με άλλους Εβραίους. **«Παρασκευή 24 Δεκεμβρίου 1943. Μπορεί κανείς πολύ καλά να πει ότι είμαι χαρούμενη ως τον ουρανό, δυστυχησμένη, μέχρι το θάνατο. Ευτυχησμένη είμαι όταν σκέφτομαι και συγκρίνω πόσο καλά βρισκόμαστε εδώ, σε σχέση με άλλα εβραϊκά κορίτσια. Δυστυχησμένη ως το θάνατο, με καταπιέζει όταν σκέφτομαι ότι μπορούσαμε να είμαστε έξω.... Ιδίως αυτόν τον ωραίο καιρό των χριστουγεννιάτικων παύσεων και της πρωτοχρονιάς που τα περνάμε εδώ, σαν να 'μαστε εξόριστοι. Κατά βάθος δε θα πρέπει να σου τα λέω αυτά και να είμαι αχάριστη, όμως δεν μπορώ, κάπου πρέπει να τα βγάλω από μέσα μου και το χαρτί είναι υπομονετικό...»**

Amsterdam 28 Maart 1942.

Beste Di-Di,

Hebt ge een weel niet goed gedaan,
Hoeft u niet te rouwen.
Grijp opnieuw de arbeid aan.
Beter dan te rouwen.

Hebben anderen u gelaakt,
Wat ge hebt misdoen.
Hoe of dan dat ge 't beter maakt,
Dat is antwoord geven

Ter herinnering
aan
Anne Frank.

Το βιβλίο είναι αυτοβιογραφικό καθώς αποτελεί το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ. Η ανήλικη συγγραφέας εξομολογείται στιγμές από την καθημερινότητά της και εκφράζει τις σκέψεις και τα συναισθήματα της σε σχέση με την οικογένειά της και τις καταστάσεις που ζει η ίδια από τις 12 Ιουνίου του 1942 έως την 1^η Αυγούστου 1944. Η ίδια βέβαια, όταν έγραφε στο ημερολόγιο, έγραφε ως μία έφηβη, που εκφράζεται μέσω αυτού και εξομολογείται στη φίλη της Κίττυ αυτά που έκρυβε η ψυχή της. Δεν μπορούσε να φανταστεί ότι αυτό θα έβγαινε στην επιφάνεια και θα διαβαζόταν από εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον κόσμο.

Η έκδοση του ημερολογίου έγινε μετά τον θάνατό της με πρωτοβουλία του πατέρα της. Αυτό είναι και το πιο συγκινητικό για τον αναγνώστη, γιατί διαβάζει κάτι που είναι πέρα για πέρα αληθινό, αφού αποτελεί προσωπικές εξομολογήσεις και όχι ένα έργο που έχει στόχο την πώληση και το κέρδος. Εδώ ο μόνος στόχος είναι η αποκάλυψη της αλήθειας για την εποχή του Χίτλερ στον Β' παγκόσμιο πόλεμο, μέσα από τα μάτια μιας έφηβης.

Π
η
γ
έ
ς
:

W
i
k
i
p
e
d
i
a
,

a
n
n
e
f
f
a
n
k